

11 juli – viering – speech

Goede avond iedereen

Ik wil in mijn speech kort even stil staan bij het begrip “identiteit”. Dit omdat de vraag rond ‘identiteit’ volgens mij vandaag centraal staat. De voetbalhype van de afgelopen weken enerzijds, en de verkiezingen van 25 mei anderzijds, hebben mij duidelijk gemaakt dat België een surrealistisch land is. Meer dan ooit wordt duidelijk dat we enerzijds op papier “Belgen” zijn, zoals het op onze identiteitskaart vermeld staat, maar dat we ons tegelijkertijd ook meer dan ooit vooral Vlaming voelen. Voor de ene vallen deze 2 ‘identiteiten’ samen, maar wij voelen ons in de eerste plaats Vlaming. En om dit te vieren zijn we hier vanavond samengekomen, op deze 11juli-viering. Het is nog geen 11 juli, maar dit hoeft de feestvreugde niet te beperken. We zouden immers elke dag moeten vieren dat we Vlaming zijn. Er staat dan misschien niet letterlijk op onze identiteitskaart “Vlaming” vermeld, maar in ons hart weten we wie we zijn

Een identiteit kan zich aanpassen doorheen de jaren, maar er is één constante die we niet mogen vergeten: we hebben een gezamenlijk verleden. Ons erfgoed, onze taal en onze cultuur maken ons tot één volk, een Vlaamse gemeenschap. Er hebben in het verleden mensen gestreden voor ons, denk maar aan de strijd die we vandaag herdenken: de Guldensporenslag, en ook de Vlaamse Beweging die hieruit voortvloeide en die vanaf 1870 heeft gestreden voor de volledige vernederlandsing van het onderwijs en het openbaar leven in Vlaanderen. Dankzij deze gewone mensen, boeren, studenten... kunnen wij vandaag vrijuit onze eigen taal spreken, onze eigen gebruiken hanteren en dus ook onszelf zijn. Daarom dat we meer dan ooit fier moeten zijn dat we Vlamingen zijn.

Hoewel we onderling allemaal verschillen van karakter en persoonlijkheid; het is door samenwerking dat wij, Vlamingen, sterk kunnen staan. Met respect voor elkaar vormen we zo een gemeenschap. En een gemeenschap kan altijd meer realiseren dan een individu. En dit zien we ook op gemeentelijk niveau: culturele verenigingen zorgen voor een bloeiende gemeente, buurtfeesten brengen mensen dichterbij...

Ik vind het als schepen van cultuur mijn taak dat we ook in onze gemeente onszelf kunnen zijn, als Vlaming en als Herzelenaar, en dat we elkaar vinden in o. a. het gemeenschapsleven. Door samenwerking leren we van elkaar, vervolmaken we onszelf en maken we van Herzele een levendige gemeente. “Vlaming zijn” betekent voor mij niet jezelf afschermen van andere culturen of afzetten tegen andere identiteiten, maar met het nodige respect open staan om met “de andere” samen te werken, zonder je eigenheid te verliezen. Pas als we onszelf blijven en zelfbewust de wereld blijven zeggen wie en wat de Vlamingen zijn, dan wacht onze gemeenschap een duurzame toekomst.